

— Καὶ τώρα λοιπόν, δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, Κύριε Δίδρη, ποῦ χρεωστοῦμεν τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ σὰς ἐπαναίδωμεν;

— Ἄν τὸ νομίζετε εὐτυχίαν, Κυρία μου, χρεωστεῖτε αὐτὸ εἰς ὅ, τι φέρει τὴν εὐτυχίαν· ἐγὼ δὲ, τὴν συνάντησίν σας χρεωστῶ εἰς τὸν θεόν.

Ἡ Ματθίλδη μ' ἔστυρεν ὑπὸ τὴν στοάν.

— Εἰς τὸν θεόν;

— Ναί Κυρία.

— ὦ! ὀλίγον ῥομαντικὸν σὰς βλέπω.

— Δέκα ἔτη ὑπομονῆς δύνανται νὰ καταστήσουν ῥομαντικὸν τὸν ἄνθρωπον, κυρία.

— Δέκα ἔτη! . . . τῶντί! . . .

Προεβαίνομεν ἤδη ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ μεγάρου, καὶ διευθυνόμεθα εἰς τὴν κλίμακα.

— Δέκα ἔτη! —ἐπανελάθεν ἡ νεῆνις ὡς ἑαυτὴν ἐρωτῶσα, —καὶ τόσῃ ταχέως παρῆλθον αὐτὰ τὰ δέκα ἔτη . . . θὰ μᾶς διηγηθῇτε τὴν ἱστορίαν σας, Κύριε Φίλιππε.

Καὶ ἡ Ματθίλδη ἔστρεψε τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς ἐμὲ ἐρυθρὸν ἤδη καὶ πυρέσσοντα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων, ἃς ἐπέχυσαν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκεῖνοι εἰς τὸ ὄλον τῆς ἐσωτερικῆς ὑπάρξεώς μου μαγνητικὸν ῥεύμα ὅπερ ἡσθάνθηον περὶ τὸ πρόσωπόν μου.

— Καὶ ἡμεῖς, ναὶ καὶ ἡμεῖς . . . ὦ! πολλὰ ὑπερέραμεν, Κύριε Δίδρη, ἀπὸ τῆς δυστυχιοῦς ἐκείνης νυκτός· εἰ γονεῖς μας ἀπέθανον, κ' ἐγὼ . . .

Διεκόπη ἄκουσα καὶ τυχαίως ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἐπὶ μιᾷ εἰκόνος τοῦ προδρόμου· —ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστα τὸν ἔρωτα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἥθης.

— Καὶ σεῖς λοιπόν, Κυρία . . .

— Κ' ἐγὼ ὑπέφερα.

Ἡθέλησε ν' ἀποτελειώσῃ διὰ τοῦ βλέμματός, τοῦ καθερέπτου αὐτοῦ τῆς καρδίας, καὶ μ' ὠμίλησε τῶντί ἡ Ματθίλδη, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐννοήσω.

Εἰσῆλθον εἰς μικράν τινα αἰθυσαν ὅπου ἀφῆκα τὴν νεάνίδα πλησίον τῆς βαρονέσσης ἐλθοῦσαν. Συγχρόνως ἤνοιξεν αὐτομάτως πλαγία τις θύρα καὶ ἡ κόμῃσά νεαρὰ ὅλως ἐξῆλθεν ὡς ἡ κόρη τοῦ ἀφροῦ ἐπιψάουσα μόνις τὸ πῆδον, ωραία καὶ φιλομειδῆς ὡς ἡ μήτηρ τοῦ ἔρωτος.

Ἐνῷ δὲ γίνονται αἱ συνήθεις δεξιώσεις ἃς σημειῶσω τινα περὶ τῆς βαρονέσσης. — Ὁ Ἐγμὼν μ' ὠμίλησε πολλάκις περὶ αὐτῆς, καὶ καθὰ ἐφαίνετο, πολὺ τὴν ἐτίμα ὁ νέος, καὶ πολὺ ἐσύχναζεν εἰς τὸ ἀγροτικόν της μέγαρον· ἦτον αὕτη τεσσαρακονταετής σχεδὸν, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν χαρακτηρισμῶν της παρίστα δολοκλήρον τὴν εἰκὼνα τοῦ ἀριστοκρατισμοῦ πρὶν ἢ κατατομηθῇ Δουδοβίχος ὁ 12^{τος}.

(Ἐκολουθεῖ.)

ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

NANNOI.

Ἡ θεωρία τῶν νάννων εἰς τοὺς χρηστῶς τῶν ἀνθρώπων οἶκτον μόνον καὶ συμπάθειαν δύναται νὰ διεγείρῃ. Ὅσοι δὲ τὰς δυσμορφίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως λαμβάνουσιν ὡς μέσον γέλωτος καὶ διατριβῆς, πράττουσιν ἔργον σκληρὸν καὶ ἀνόητον. Καὶ ὅμως τὴν Τόμος Γ'. Φυλλ 64.

τοιαύτην ψυχαγωγίαν μέχρι τοῦ περασμένου αἰῶνος περὶ πολλοῦ ἐποιεῦντα μάλιστα οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μέγιστ' αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ ἀρχὴ τοῦ συρμοῦ τούτου ἀναβίνει εἰς ἀπωτέραν ἐποχὴν· Γνωστὸν εἶναι ὅτι οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης εἶχον εἰς τὰς αὐλὰς τῶν νάννων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρονται ὁ νάννος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Αὐγουστος τελευτήσαντα ἤγειρεν ἀνδριάντα μὲ ὀφθαλμούς ἐξ ἀδαμάντων, — ὁ νάννος καὶ ἡ νάννη τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰουλίας οἱ ὀνομαζόμενοι Κλεόπας καὶ Ἀνδρομέδ' — ὁ νάννος ὅστις συγκατεκλίνετο εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὸν Τιβέριον τράπεζαν, καὶ ἐτόλμα νὰ λέγῃ πρὸς τὸν φοβερὸν συμπότην του ἀληθείας τὰς ὁποίας οὐδεὶς τῶν Ῥωμαίων πολιτῶν ἤθελεν ἐκστομίσει χωρὶς νὰ βάλῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς πολλὰ ἀκροσφαλῆ θέσιν. — Οἱ μονομάχοι νάννοι τοῦ Δομιτιανοῦ, κ. τ. λ. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Σεβήρος κατήργησε τὸ γελοῖον τοῦτο ἔθος ἀποβαλὼν τῆς αὐλῆς τοὺς νάννους, καὶ οἱ συγκλητικοὶ ἔστυραν, ἐννοεῖται, νὰ μιμηθῶσι τὸ παραδειγμα τοῦ βασιλέως. Πλὴν φαίνεται ὅτι μετὰ ταῦτα οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξήλευσαν κατὰ τοῦτο τοὺς προκατόχους των καὶ ἀνενέωσαν τὸ παλαιὸν ἔθιμον. Ἐπειδὴ ἱστορεῖ ὁ Νικηφόρος ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κωνσταντίνου ὑπῆρχέ τις νάννος, ψάλτης λιγύφθογγος, ὅστις εἶχε τὸ σῶμα μόνις παχύτερον πέρδικος.

Σπουδαίους ἄνδρας νάννους ἡ παλαιὰ ἱστορία ἀναφέρει τοὺς δύο Ῥωμαίους ἱππότες, Μάριον Μάξιμον καὶ Μάρκον Τούλλιον· τὰ σώματα αὐτῶν ἦσαν ἐλάχισα τριῶν ποδῶν κ' ἐταριχεύθησαν. Εἰς τοὺς σπουδαίους νάννους πρέπει νὰ συγκαταλέξωμεν καὶ τὸν ναννώδη ῥήτορα Αἰκινίου Καλβὸν τὸν πολλάκις κατὰ Κικέρωνος ῥητορεύσαντα, καὶ τοὺς θεατρικοὺς ὑποκριτὰς Λούκιον καὶ Μόλωνα. Ὁ δὲ Μόλων εἶχε καὶ ἀδελφὸν νάννον, ὅστις ἐξέβη εἰς τὰ ὄρη ληστής. Τούτου ἡ υπερβολικὴ σμικρότης εἶχε καταντήσει παροιμιώδης.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰαμβλίχου ἐζῆ Ἀλύπιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ὀνομαστός, καὶ ἰδίως ἐνασχοληθεὶς εἰς τὴν λογικὴν. Εἶχε τὸ ἀνάστημα δύο μόνις ποδῶν· κ' ἐσυνείθεζε νὰ εὐχαριστῇ τὸν θεὸν ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν αὐλὸν ψυχὴν του ἐλάχιστον φορτίον τῆς φθορῆς ὕλης τοῦ σώματος.

Τὸν μεσαιῶνα οἱ αὐτοκράτορες, οἱ Σουλτάνοι, οἱ βασιλεῖς, αἱ βασιλίσσαι ἐτρεφον εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν πρὸς διατριβὴν καὶ γέλωτα τρελλοὺς καὶ νάννους· τὸ δ' ἔθος τοῦτο ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων μέχρι ἐσχάτων χρόνων. Εἰς πολλὰς εἰκόνας τῶν μεγάλων τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας ζωγράφων οἷον Ῥαφαήλ, Δομινικίνου, Βελασκουέζου, τὰ σημαντικὰ ὑποκείμενα φαίνονται παρακολουθούμενα ὑπὸ νάννων.

Ὁ Κάραχος, ὁ διορατικώτατος νοῦς, ὁ μυστικὸς σύμβολος τοῦ μεγάλου Σηλαδίνου, ἦτο νάννος. Νάννος ἦτο καὶ ὁ ἐν ἔτει 1306 βασιλεύων τῆς Πολωνίας Οὐλαδίσλαος ὁ Κουβιτάλις, ὅστις πολλάκις ἀνεφάνη ἀνδρείος καὶ εὐτυχὴς πολεμιστής.

Διηγεῖται ὁ Καρδάος ὅτι εἶδεν εἰς Ἰταλίαν νάννον ἠλικιωμένον τὸν ὁποῖον περιέφερον ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν ἐντὸς εἰς κλωθὸν φιτακοῦ. Ἐν ἔτει 1592 ἐπαρῶν 420.

σίασαν εἰς τὸν δοῦκα τῆς Πάρμας ἀνθρωπάριον ἔχον ἀνάστημα τριῶν ποδῶν· ὠνομάζετο Ἰωάννης Ἐτρίξ· ὁ νάννος αὐτὸς ἦτον ἀγχινοῦστατος, ἐγνώριζε νὰ λαλῇ τρεῖς γλώσσας, καὶ ἦτο περίφημος κυδοπαίκτης. Ἐφερε δὲ μακρὰν γενειάδα ἴσην σχεδὸν μὲ τὸ ἀνάστημά του· καὶ ἤδυνάτο μὲν εὐκόλως νὰ βαδίξῃ, ἀλλ' ὁσάκις ἀνέβαινε κλίμακα ἤθελε νὰ τὸν υποβχστώζωσιν.

Εἰς τοὺς γάμους ἐνὸς τῶν δουκῶν τῆς Βαυαρίας, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Βυρτεμβέργης, ἐν καιρῷ τοῦ δειπνου, ἀνεπήδησεν αἰρνης εἰς τὸ μέσον, θραύσας μὲ τὴν κεφαλὴν τὸν φλοῖον παρατεθέντος ζυμαρικοῦ, νάννος εὐγενής, ὠπλισμένος ὡς ἀστακὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων· ἔσυρεν εὐθὺς τὸ ξίφος ἐκ τοῦ κολεοῦ, ἐποίησε τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν, ἐπυροβόλησεν ἔπειτα κατὰ τοῦ ζυμαρικοῦ, τῆς πρῶν· εἰρκτῆς του, ἐπολέμησε μὲ τὰ τυρβλία, ἔκαμε κομμάτια ἐν ποτήριον βοημικόν, ἀπεδειροτόμησεν ἕνα φασιανόν, καὶ μετὰ τοῦτον ὅλον τὸν θέρυδον διήλθε θριαμβευτικῶς τὴν τράπεζαν, ἄδων τὸν ἐπινίκιον, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ τρῆπαίον του, τὸν δυστυχῆ φασιανόν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν καὶ χειροκρατήσεων καὶ τοῦ ἀσθέτου γέλωτος τῆς ὁμηγύρεως.

Ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωακείμ Φριδερίκου Ἐκλέκτορος Βρανδεβούργου ἐνησμενίζετο συνάγουσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς πληθὸς νάννων καὶ ναννῶν· καὶ μετὰ ταῦτα συνέλαβε τὴν παράξενον ἰδέαν νὰ συζεύξῃ αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους εἰς γάμον. Τὸ αὐτὸ διηγοῦνται καὶ περὶ τῆς Μεδικαίας Αἰκατερίνης. Τρίτη σιμὰ εἰς αὐτὰς Ναβαλλία ἡ δημομήτριος ἀδελφὴ Πέτρου τοῦ Μεγάλου ἐώρτασε γάμους νάννου καὶ νάννης. Προεξέδωκε δὲ πρόσταγμα εἰς ὅλους τοὺς εὐρισκομένους ἐπὶ τῆς Ῥωστικῆς γῆς νάννους καὶ νάννας νὰ συνέλθωσιν εἰς Μόσχαν. Ἐλθόντας δὲ τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐνδυσαν πολυτελῆ φορέματα, ἀνέβιβασαν αὐτοὺς ἀνὰ τέσσαρας, τέσσαρας εἰς δεκαπέντε μικρὰ ἐπίχρυστα ὀχήματα ἀνάλογα τὸ μέγεθος μὲ τοὺς ἐπ' αὐτῶν Κυρίους. Ἐξεῦξαν δὲ εἰς ἕκαστον τῶν ὀχημάτων δὲ μικρὰ ἵππάρια μὲ λαμπρὰ φάλαρα καὶ σκευὰς. Εἰς τὸ πρῶτον πρῶτον ὄχημα ἐκάθητο ὁ γαμβρός μὲ τὴν νύμφην καὶ εἰς θερᾶν καὶ μία κυρία τῆς τιμῆς· ἔπειτα δὲ ὄχημα ἀσκαπὲς προπορευόμενον ἔφερε πολλοὺς μικροὺς μουσικοὺς ἐμφυσῶντας αὐλοὺς καὶ σάλπιγγας καὶ πλαγιάλους. Δύω δὲ λόχοι στρατιωτῶν περιφερούρου τὴν ἀλλόκοτον καὶ γελοῖαν πομπὴν ἀπείργοντες ἀπ' αὐτῆς τὸ συρρέον περίεργον πληθός· μετὰ δὲ τὴν τελετὴν τῶν γάμων ὅπου παρήσαν οἱ πρῶτοι μεγιστάνες τῆς αὐλῆς, ἐδόθη μέγα δειπνον ὅπου ἐβάλαν τοὺς νάννους εἰς δύο μικρὰς ἐπιμήκεις τραπέζας, καὶ ὕστερον χορὸς λαμπρὸς διαρκέσας δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Εἰς τῶν περιφημοτέρων νάννων ὅσους ἔτεκε ποτὲ μοχθοῦσα ἡ σφαῖρα τῆς γῆς, εἶνα· ὁ Ἀγγλος Ἰεφερῦς· Ὀδσῶν ὁ γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1619, ἦτον ὀκταετῆς ἡ δεκαετῆς, καὶ εἶχεν ἀνάστημα δεκαοκτὼ δακτύλων ὅτε ὁ δοῦξ Βουκινχάμ παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν θεραπείαν του. Ἐν ᾗ δὲ ἡμέρᾳ ὁ δοῦξ ἐδόχθη κ' ἐρίλευτεν εἰς τὸν αἰκὸν τοῦ ἡρόλον τὸν Α'. καὶ τὴν βασιλίσσαν Ἐρρίετην μετὰ τοὺς γάμους τῶν, ὁ μικρὸς

Ἰεφερῦς παρετίθη εἰς τὴν τράπεζαν ἐντὸς ζυμαρικοῦ, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ δουκὸς λαβοῦσα τὸν προσήνεγκεν εἰς τὴν βασιλίσσαν· αὕτη δὲ τὸν ἐζήτησε καὶ τὸν ἔλαβεν ὡς νάννον τῆς. Ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους ὁ Ἰεφερῦς δὲν ἐμεγάλωστε τρίχα· ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ταύτην ἐφθασεν ὕψος τριῶν ποδῶν καὶ ἐννέα δακτύλων, καὶ αὐτοῦ ἐστάθη. Ὁ νάννος παρεῖχε πολλὴν διατριβὴν καὶ λόγον εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς. Ὁ ποιητῆς Οὐίλλιαμ Δαβενάντος ἔγραψε τὴν Ἰεφερεῦδα ποιήματα ἔξυμνον τὸς ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἰεφερῦ πρὸς ἕνα κοῦρκον.

Ὁ Ἰεφερῦς ἐπεφορτίσθη ἀκολούθως διαπραγματεύειν σοδραν· ἐστάλη παρὰ τῆς βασιλίσσης εἰς Γαλλίαν πρὸς ζήτησιν μαίης. Ἐνῷ δὲ ἐπέστρεφε φέρων τὴν μαῖαν, τὸν χοροδιότακλον τοῦ βασιλέως καὶ πᾶμπολλα δῶρα πρὸς τὴν βασιλίσσαν παρὰ Μαρίας τῆς Μεδικαίας, κατ' ὁδὸν ἤχημαλωτίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ πειρατῶν. Ἐγένετο λοιπὸν ὁ Ἰεφερῦς ἐπίσημον ὑποκείμενον καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ νομίζῃ ὅτι εἶναι τις εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἐνείχετο πλέον τὰ σκώμματα τῶν εἰκετῶν καὶ τῶν αὐλικῶν· εἶχε δὲ συχνὰς ἐρίδας καὶ μὲ τὸν γιγαντιαῖον θυρωρὸν τοῦ βασιλέως. Ἐν μῇ τῶν ἡμερῶν ἐγγιγθεὶς ὑπὸ νέου τινος εὐπατρίδου Κρόφτις, τὸν προσεκαλεσεν εἰς μονομαχίαν· ὁ Κρόφτις ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ στάδιον φέρων ἀντὶ ὅπλου μίαν σαρβακάναν (α). Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπίσκος κατελήφθη ἀπὸ τοιοῦτον θυμὸν ὥστε ἠνάγκασε τὸν ἀντίπαλον νὰ ἐξέρξῃ μονομαχίαν ἀληθινὴν καὶ σπουδαίαν· λαχὼν δὲ νὰ κτυπήτῃ πρῶτος, κατέβηκε νεκρὸν διὰ τοῦ πρώτου πυροβολισμοῦ τὸν ἀντίπαλον. Ἡ μονομαχία αὕτη συνέβη εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπου ὁ Ἰεφερῦς συνώδευσε τὴν δέσποιναν αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῶν πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας παραχῶν. Ἀργότερα συνελήφθη πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ πειρατῶν Τούρκους κ' ἐπωλήθη εἰς τὴν Βαρβαρίαν· ἀλλὰ πάλιν ἐλυτρώθη. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἡ φήμη τὴν ὁποίαν διὰ τῆς μονομαχίας εἶχε λαβεῖ ὡς ἀνδρεῖος ἀνὴρ ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐκλεχθῇ ἑκατόνταρχος εἰς τὸν βασιλικὸν στρατὸν, ἀλλὰ παρασχὼν ἔπειτα ὑπονομίαν ὅτι εἶχεν ἀναμιχθῇ εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν παπιστῶν ἐν ἔτει 1692, ἐβρίσθη εἰς τὴν φυλακὴν ἐνθα καὶ κατέστρεψε τὸν βίον εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν.

Νάννος ὀνομαστός εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἦτο καὶ ὁ Ὀλλανδὸς Οὐυβράνδος Ἀόλκης. Ἐγεννήθη δὲ τῷ 1750. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο πτωχὸς ἀλιεὺς καὶ εἶχεν ἐκτὸς αὐτοῦ ἐπτά ἄλλα τέκνα· ὁ δὲ Οὐυβράνδος ἐδεῖξεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας φυτικὴν κλίσιν πρὸς τὰ μηχανικά. Ὁθεν ὁ πατὴρ του τὸν ἐβίλεν εἰς ἕνα ὥρολογιοποιὸν τοῦ Ἀμστελδάμου. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τετραετίαν ἐσπούδατε τὴν τέχνην παρὰ τῷ ἐμπείρῳ αὐτῷ διδασκάλῳ μετέβη εἰς Ῥότερδάμ καὶ ἤρριξεν ἐκεῖ ἴδιον ἐργαστήριον. Ἐνυμφεύθη δὲ καὶ ἐγέννησε τέκνα μεγάλα καὶ εὖρωστα. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἡ ἐπειδὴ τὸ ἔργον του τῷ ἐχορήγει

(α) Μακρὸς σωλὴν θ' αὐτοῦ ἐποίησε σπενδονίζουσαν ἐμφυσώντας.

γλίσχρον μόνοι κέρδος, ἡ διότι τὸν κατέλαβεν ἐπιθυμία ταχέως καὶ εὐκόλου πλουτισμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν Εὐρώπῃ δεικνύων ἐαυτὸν ἐπὶ χρήμασι. Κατὰ τὸ 1790 ἐφάνη εἰς διάφορα θέατρα τῆς Ἀγγλίας συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του ἥτις εὐειδὴς οὕτως συμπαρίστατο πάντοτε μετ' αὐτοῦ καὶ κύπτουσα τῷ ἐδίδε τὴν χεῖρα. Ἦτο δὲ ὁ νάννος οὗτος εὐ-

κίνητος εἰς ὑπερβολὴν καὶ εἶχε τοὺς μυῶνας σιδηροῦς· ἤδυνάτο εὐχερῶς ν' ἀναπηδᾷ με τοὺς δύο πόδας ἐνωμένους ἐκ τοῦ ἐδάφους ἐπάνω εἰς καθέδραν συνήθους μεγέθους. Κατὰ τὸν χαρακτῆρα ἦτο δύσκολος καὶ ἐβλαπνίζετο ἀπὸ περιφιλαυτίαν ἥτις κατήντα γελοιώδης πολλὰκις. Μετὰ τινων ἐτῶν περιοδεῖαν ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του μεῖν ἱκανὰ χρήματα ὥστε νὰ ζήσει τοῦ λοιποῦ ἀνέτως μετ' τὴν οἰκογένειάν του.

Εἰς τὴν αὐτὴν Στανισλάου βασιλείᾳ τῆς Πολωνίας ἐζῆ περὶ τὰ μέσα του παρελθόντος αἰῶνος ὁ νάννος Νικόλαος Φέρρις ὁ ἐπονομαζόμενος Μπεμπές. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν ἄνθρωποι εὐρωστοὶ καὶ μετρίου ἀναστήματος. Ὅτε ἐγεννίθη εἶχε μῆκος μόνον 9 δακτύλων κ' ἐζύγιζε μόλις 12 οὐγγίαις. Τὸν ἔφεραν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπὶ τριβλίου μικροῦ ὑπεστρωμμένου μετ' ὀλίγην κάναν· ὡς λίκνον τῷ ἐχερσίμυσεν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐν κρούπεζον (τσόκαρον). Ἡ μήτηρ του διὰ τὴν ὑπερβολικὴν του σμικρότητα δὲν ἤδυνάτο νὰ τὸν θρέψῃ καὶ ἐθήλασε μαστὸν αἰγᾶς· εἰς ἡλικίαν ἑξ' μηνῶν προτεβλήθη ἀπὸ τὰς εὐλογίας, εἰς τοὺς δεκαοκτὼ μῆνας ἤρχισε νὰ λαλῇ, καὶ διετήρ γενόμενος ἐβάδιζε μόνος ἐλευθέρως. Τὰ ὑποδήματά του εἶχον 18 γραμμῶν μῆκος. Ὅτε ἦτον ἑξαετής ἤλθον καὶ τὸν ἐζήτησαν διὰ τὸν Λαδίσλουν εἰς Λουενβίλ-λην, ἐπειδὴ εἶχε φθάσει εἰς τὸν βασιλεῖα ἡ φήμη του. Ἐκτοτε δὲ ἔμεινε μέχρι θανάτου παρ' αὐτῷ· τὸν ἡγάπα δὲ καθ' ὑπερβολὴν καὶ τὸν ἐπωνόμασε Μπεμπέν,

Ὁ Μπεμπές δὲν εἶχε μεγάλας διανοητικὰς δυνάμεις· ἀν καὶ ἐπεμελήθησαν πολὺ τὴν ἀνατροφήν του ἔμεινε ὅμως διὰ βίου ἀσθενὴς τὸν νοῦν καὶ ὁμοίωτερος μετ' ὧν τιθαστὸν ἢ μετ' ἄνθρωπον. Μολαταῦτα ἐτέρπετο εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ἐκτύπα τὸν χρόνον καλῶς. Ἐχόρευε δὲ καὶ μετ' ἱκανὴν χάριν ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθῶν τὰς κινήσεις καὶ τὰ σημεῖα τοῦ χοροδιδασκάλου.

Τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ πλάσμα ἤργισε νὰ γηράσκῃ ἅμα ἐγίνε δεκαπενταετής· εἶχε δὲ τότε ὕψος 26 δακτύλων. Τὸ λεπτοφυὲς, δροσερὸν καὶ χαρίεν πρόσωπόν του ἐζάρωσε καὶ ἀπέβη δυστείδες· τὸ σῶμά του ἐξενευρίσθη· δὲν ἤδυνάτο νὰ σταθῇ ὀρθὸς καὶ τὰ σκέλη του ἐκλονοῦντο. Καὶ ὅμως εἰς τὰ τέσσαρα ἀκόλουθα ἔτη ἐμεγάλωτεν ἐπὶ 4 δακτύλους. Ὁ κόμης Τρεμπάν προείπεν εἰς τὸν Στανίλουν, ὅτι ὁ Μπεμπές ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ γηρατεῖα πρὶν τοῦ τριακοστοῦ ἔτους, καὶ τῶντι ἔτε ἐφθάσε τὰ εἰκοσιδύο ἔτη ἔχασεν ὅλας τὰς δυνάμεις· δὲν ἤδυνάτο νὰ περπατήσῃ ἑκατὸν βήματα χωρὶς νὰ σταθῇ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ· εἶχε δύσπνοιαν, ἐρρίγχα, καὶ μόνον εἰς τὸν ἥλιον ἠθάνετο ἐαυτὸν καλὰ· τὸν Μάϊον δὲ μῆνα 1764 κατελήρθη ἀπὸ κατάρρου· μετὰ πυρετοῦ καὶ ἔπεσεν εἰς βροχὴν λήθηργον. Τὰς τελευταίας τέσσαρας ἡμέρας τῆς ζωῆς του ὠμίλησε μετ' ἐπιποστέραν ὀρθότητα καὶ ἀκολουθίαν ἰδεῶν παρ' ὅσον ποτε πρότερον εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν δυνάμεων καὶ τῆς υγείας του. Ἀπέθανε δὲ μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν εἰκοσιτριῶν ὧν ἐτῶν. Ὁ Στανίσλαος ἐκήρυξε λαμπρῶς τὸν Μπεμπέν καὶ τῷ ἀνήγειρε μανωλεῖον ὅπου ἐχαράχθη ἡ εἰκὼν του καὶ στίχοι τινὲς λατινικοὶ· ὁ δὲ σκελετὸς αὐτοῦ ἐναπετέθη εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Νανσού.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΕΡΑΣΦΟΡΟΙ.

Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν κατωτέρω δημοσιεύομεν εἶναι ἀντιγραφή παλαιᾶς ξυλογραφίας σωζομένης εἰς τὴν τῶν Παρισίων βιβλιοθήκην. Τὴν δὲ ξυλογραφίαν συντάδεύει ἡ ἐξηγήσις αὐτῇ.

«Εἰκὼν τοῦ κερασφόρου ἀνθρώπου τοῦ εὐρεθέντος εἰς τὴν Μαθὴν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας.

Ἡ φύσις κατὰ πάντα καιρὸν καὶ τόπον παρήγαγε τέρατα πράδοχα καὶ ροβερά. Ἡ Γαλλία ὅμως φαίνεται ὅτι παρὰ πάντα ἄλλον τόπον ἐγέννησε περισσότερα τοιαῦτα ἐκτρώματα καὶ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τὰ δάση τῆς. Δὲν εἶναι πολλὸς καιρὸς ἀφ' οὗ ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Μαθὴν ἄνθρωπος φέρων εἰς τὰ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς κέρας ἀληθινόν, ὁρατὸν καὶ ψηλαφητόν. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ συνωδευμένη μετ' ὅσας πληροφορίας καὶ περιστασεις αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡμολόγησε μετ' ὁ στόμα του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὀνομαζόμενος Φραγκίσκος Τρουίλλάχ, ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος σχηματισμένα ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, μέτριος τὸ ἀνάστημα, εὐτραφὴς ἀρκετὰ, φαλακρὸς δὲ τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς ὀλίγων τριχῶν εἰς τὸ ὅπισθεν αὐτῆς, ἄλλως δὲ ἀγροίκος τοῦ

τρόπους, και την μορφήν, και το βαδισμα, και φορών
εἰς τὸ σῶμα δέρμα λύκου, ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον
Θερσίερας τὸ ὅποιον εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ στρατηγοῦ
Κυρίου Λαβερδίνου· ἀπὸ μικρὸν παιδίον διατρίβει εἰς
τὰ δάση καὶ τοὺς δρυμούς. Καί· ὥς μὲν τοῦ ἐβδόμου
ἔτους τῆς ἡλικίας του δὲν εἶχε οὔτε κέρας, οὔτε ἔχνος
τοιούτου πράγματος· περὶ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον ἤρχι-
σε νὰ φύεται, καὶ παρῆλθον ἄλλα ἐπὶ ἔτη καὶ τὸ
κέρας εἶχε μόλις ἐνὸς δακτύλου μέγεθος ὀλίγον τι
προεξέχον τῆς κεφαλῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πύξηνεν εἰς
τοιούτον τρόπον ὥστε εἰς ἡλικίαν τριακονταπέντε ἐτῶν,
διότι τόσο ἐξῆλθε, ὡμοίαζε πολὺ κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ
πάχος καὶ τὸ σχῆμα μὲ κέρας κριοῦ κυρτούμενον πρὸς
τὰ ἄνω τῆς κεφαλῆς,

Ἰδοὺ δὲ καὶ πῶς ἀνεκαλύφθη· ὁ στρατηγὸς Μα-
ρκέσιος Λαβερδίνου κυνηγῶν εἰς τὰ δάση εἶδε μακρόθεν
ἀνθρακεῖς καὶ τοὺς ἐπῆρεν ὡς ληστὰς, ὅθεν ἔτρεξε με-
τὰ τοὺς ἀνθρώπους του κατ' αὐτῶν, ὅτε δὲ τοὺς ἔφθασαν,
ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων τὸ κέρας βλέπων ὅτι ἐμελλεν ἀ-
φεύκτως νὰ πιασθῇ καὶ φανερώσῃ ἠθέλησε νὰ κρυφθῇ
εἰς κάποια χαμόκλαδα, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη, καὶ συλλη-
φθεὶς μετὰ τῶν ἀνθρακῶν ἐφέρθη ὁμοῦ μ' ἐκείνους ἐμ-
προσθεν τοῦ Κυρίου στρατηγοῦ· ἐκεῖ ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλ-
λοι ἀπεκαλύπτουν τὰς κεφαλὰς, μόνος αὐτὸς ἐπέμενε
φέρων εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν σκοῦφόν του, καὶ ἀφοῦ
πολλάκις καὶ κατ' ἐπανάληψιν τὸν εἶπον νὰ ἀποκαλυ-
φθῇ καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε, εἰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυ-
ρίου στρατηγοῦ τοῦ ἀφῆρεσε μὲ τὴν βίαν τὸν σκοῦφον.
Τότε εἶδαν ὅλοι, ὅχι χωρὶς μεγάλης ἐκπληξιν, τὸ τε-
ρατώδες τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον τὸν ἔκαμνε νὰ φερθῇ
τόσον ἀπολίτευτα πρὸς τοιοῦτον σημαντικὸν ὑποκει-
μενον· ἀκολούθως ἐστάλη ἀπὸ τὸν κύριον στρατηγὸν

εἰς τὸν βασιλέα ὅστις τότε εὐρίσκετο εἰς τὸ Φοντενε-
βλώ, καὶ κατὰ διαταγὴν τῆς Α. Μεγαλειότητος με-
τεφέρθη εἰς Παρίσιους διὰ νὰ τὸν ἰδῶσιν οἱ περιεργοί,
τὸ ὅποιον καὶ ἐγένετο εἰς διάστημα δύο μηνῶν.

Ταῦτα ἡ ὑποσημείωσις τῆς ξυλογραφίας. Εἰς δὲ
τὴν ὑπὸ τοῦ Λετοῖλου συντασσομένην ἐφημερίδα τῆς
βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Δ' ἀπαντᾷται ἡ ἐξῆς περιχο-
πὴ δι' ἧς ἐπιβεβαιῶνται τὰ κυριώτερα μέρη τῆς διη-
γήσεως τοῦ ἐκδότος τὴν ξυλογραφίαν.

Εἶναι ὀλίγαι ἡμέραι ἀφοῦ εἰς τινα οἰκίαν σιμὰ εἰς
τὸν ἅγιον Εὐσταθίου δεικνύεται ἄνθρωπος ὀνόματι
Φραγκίσκος Τρουϊλλὰν ἡλικίας τριακονταπέντε ἐτῶν,
ὅστις φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρας κυρτούμενον πρὸς
τὰ ἔνδον καὶ τὸ ὅποιον ἤθελε τοῦ τρυπήσει τὴν κεφα-
λὴν καὶ εἰσέλθει πάλιν εἰς αὐτὴν ἀν' ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν δὲν τὸ περιέκοπτε. Λέγουσι ὅτι ἐγεννήθη χωρὶς
τὸ κέρας αὐτὸ καὶ ὅτι μόνον ὅτε ἐγένετο ἐπιαετῆς ἤρ-
χισε νὰ τὸ ἐκβάλῃ, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του
διὰ τὴν δυσμορφίαν του αὐτὴν ἀφῆρε τὸ χωρίον του
καὶ ἐκρύφθη εἰς τὸ δάση τῆς Μαύνης, ὅπου ἐξη ἐργα-
ζόμενος εἰς τοὺς ἀνθρακεῖς.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ Κύριος Μαρκέσιος Λαβε-
ρδίνου, ὁ διοικητὴς τῆς Μαύνης, κυνηγῶν εἰς τὰ δάση
του, διέβαινε πλησίον τῶν ἀνθρακῶν· οἱ χωρικοὶ οἱ
ἐργαζόμενοι τοὺς ἀνθρακας ἀκούσαντες τὸν θόρυβον
τῶν κυνηγῶν ἐροθήθησαν καὶ ἐδόθησαν εἰς φυγὴν· ὁ δὲ
Μαρκέσιος νομίζων ὅτι ἦσαν κλέπται, ἐπρόσταξε νὰ
τοὺς διώξῃ· συλλαβόντες δὲ αὐτοὺς τοὺς ἔφεραν εἰς
τὸν Μαρκέσιον. Τότε θεράπων τις τοῦ διοικητοῦ βλέ-
πων ἕνα τῶν πτωχῶν ἐκείνων χωρικῶν ὅτι δὲν εἶχεν
ἀποκαλύψει τὴν κεφαλὴν πλησιάζας ἤρπασε τὸν πῖλόν
του καὶ τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς ἀπειλῶν καὶ ἐπιπλήττων
αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως ἰδὼν τὸ ἐπὶ κεφαλῆς κέρας ὁ Κ.
Μαρκέσιος Λαβερδίνου ἔλαβε μαζὶ τοῦ τὸν ἄνθρωπον
εἰς τὸ φρουρίον του, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἔστειλεν εἰς
τὸν βασιλέα, ὅστις ἀφοῦ τὸν ἐδείξεν εἰς ὅλην τὴν αὐλὴν,
παρέδωκεν ἔπειτα αὐτὸν εἰς τοὺς ἱπποκόμους τοῦ διὰ
νὰ συνάξῃσι γράμματα δείχνοντές τον εἰς τὸν λαόν.
Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει τὸ ἐμπροσθεν τῆς κεφαλῆς φα-
λακρόν, ἔχει τὸ γένειον πυρρὸν ὡς καὶ τὰς ὀπισθεν
τῆς κεφαλῆς τρίχας καὶ εἶναι ἀπαράλλακτος σάτυρος.

Ὀλίγα· λέξεις λείπεται νὰ προσθέσωμεν εἰς ὅσα
μᾶς εἶπεν ὁ Λετοῖλος διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν ἱ-
στορίαν τοῦ Φραγκίσκου Τρουϊλλὰκου. Ὁ ταλαίπω-
ρος αὐτὸς ἄνθρωπος, τόσο, ὡς εἶδομεν, ἐντρέπετο
διὰ τὸ ἐλάττωμά του, ὥστε παιδίον εἶναι ὦν ἐφυγε τὸ
χωρίον του καὶ ἐζήτησε καταφυγὴν εἰς τὰ δάση μακρὰν
τῆς κοινωνίας· ὥς φαντασθῇ ἕκαστος τὸ τί πρέπει νὰ ἡ-
σθάνη ὅτε ὁ ἱπποκόμος εἰς τὸν ὅποιον ἐβασιλεῦς τὸν πα-
ρέδωκεν, ἐβίασεν αὐτόν νὰ ἴσταται ὡς σπάνιον θηρίον εἰς
τὰ ἀπλήστα βλέμματα, εἰς τὴν χλεύην καὶ τοὺς ἐμ-
παικτικὸς σχολιασμοὺς τοῦ βαναύσου πλήθους. Ἡ
θλίψις τὴν ὅποιαν ἠσθάνθη ἔφερε γρήγορα τὸν δυστυχεῖ
εἰς τὸν τάφον, καὶ οὐδὲ τὸ ἄθλιον τέλος τοῦ ἐκίνησε
τὴν παρμικρὰν συμπαθειαν. Ἐπειδὴ τὸ ἐπιτύμβιον τὸ
ὅποιον ἐπέγραψαν εἰς τὸν τάφον του μαρτυρεῖ ὅτι καὶ

μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ δὲν ἔπαυσαν ζητοῦντες νὰ κινήσωσι τὸν περιέγων, ὅστις ζῶντα τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπίσαν.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι αἱ τοιαῦται ἀπορύτοις δὲν εἶναι τόσοι σπάνιοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅσον ἤθελεν εἰκάσει τις ἐκ τῆς περὶ τούτου σιωπῆς τῶν παλαιῶν συγγραφέων. Οἱ ἔχοντες τὰ τοιαῦτα ἐλαττώματα ἐννοεῖται ὅτι ἐφρόντιζον κατὰ πάντα τρόπον τὰ τὰ κρύπτωσι ἀπὸ τὰς ὄψεως τῶν ἀνθρώπων τοῦλάχιστον ὅσον τὸ ἐπέτρεπεν τὸ μέγεθος καὶ ἡ θέσις τῆς ἀποφύσεως.

Εἶδομεν ὅτι καὶ τοῦ Τρουιλλάκου ἡ ἀνακάλυψις ἐγένετο κατὰ τύχην. Τὸ δὲ κέρας τῆς γυναικὸς τῆς ὁποίας δίδομεν κατωτέρω τὴν εἰκόνα, ἦτο δυσκολώτερον νὰ καλυφθῇ, ἐπειδὴ τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἀντὶ νὰ στρέφεται πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς φέρεται πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπιπροσθεῖ εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἡ γυνὴ αὕτη ὠνομάζετο Κυριακὴ καὶ ἔζη πρό τινων χρόνων εἰς Παρίσιους· εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν δὲν ἐροβήθη νὰ ὑποστῇ ἐργασίαν χειρουργικὴν διὰ ν' ἀπαλλαχθῇ τοῦ ἐτερογενεοῦς αὐτοῦ σώματος τὸ ὅποιον καθ' ἡμέραν ἀπέβαιναν ὀχληρότερον.

Ἡ ἐγχείρησις γινομένη ὑπὸ χειρουργοῦ ἐπιδειξίον ἐπέτυχεν ἄριστα· ἡ εἰκὼν ἐλήφθη ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀποκοπῇ τὸ κέρας ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ. Ὅταν ἰδῇ τις τὸ παράδοξον μέγεθος τῆς ἐκρύψεως ταύτης θαυμάζει μανθάνων ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ ὄγκος ἐσχηματίσθη ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν. Ἐπειδὴ μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἐτους τὸ μέτωπον τῆς Κυριακῆς ἄλλο δὲν παρίστα εἰμὴ τὰς ρυτίδας τοῦ γήρατος. Ἀφοῦ ὅμως ἐφύη τὸ ἐτερογενές σῶμα εἰς τὸ μέτωπον, ὀλίγον ἔπειτα πολυλαχοῦ τοῦ δερματος ἀνεφάνησαν καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐκφύσεις· πληθὺς ἐφύησαν εἰς τὸ κυρτὸν μέρος τῶν χειρῶν αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ἦσαν ὀχληραὶ πολὺ, ἡ γραία ἐσυνεῖθισε νὰ τὰς κόπῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὥς κόπτομεν τοὺς ὄνυχας. Εἰς τὸ μέτωπόν της ἐφαίνετο ἡ ῥίζα καὶ δευτέρου κέρατος φεομένου· εἰς δὲ τὴν δεξιὰν παρεῖαν ἕτερον κέρας ἐτινάχθη καὶ ἐφθασε μήκος ἐν ἑα ἢ δέκα γραμμῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ὄργανα τὰ ἐκκρίνοντα τὴν ὀστεώδη οὐσίαν τοῦ κέρατος καίενται βεβαίως εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς τὸ κέρας ἦτο κινητὸν καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα τὸ τάνυσμα τὸ ὅποιον εἶδε εἰς τὸ δερμα μετεποίησε τὸ ὑποκείμενον λεπτότατον κυψελῶδες ὕψωμα, εἰς ὕψωμα ἰσώδες, καὶ τοιοῦτοτρόπως βαθμδὸν ἢ βῆσις τοῦ κέρατος ἐστερεώθη εἰς τὰ μετωπικὰ ὅστια. Τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς ζῶα, εἰς τὰ ὅποια τὸ κέρας εἶναι μέρος φυσικόν, ἀλλὰ πολλὴν ἀνωμαλίαν παριστάνον.

Τὰ κέρατα τῶν μηρυκαζομένων ζῶων, οἷον βοῶν, ἀρνῶν, αἰγῶν, σύγκεινται ἐκ δύο χωριστῶν μερῶν, ἐκ τοῦ πυρῆνος ὅστις εἶναι ὀστεώδης οὐσία καὶ τοῦ φλοιοῦ ὅστις ἀνέκει εἰς τὴν φύσιν τῶν ὀνύχων, τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Καὶ ὁ μὲν πυρῆν εἶναι προέκτασις τοῦ μετωπικοῦ ὀστοῦ, ὁ δὲ φλοιὸς ὡς ὅλα τὰ ἐπιδερμικὰ προϊόντα εἶναι παράρτημα τοῦ δερματος. Προσέτι ὁ πυρῆν καὶ ὁ φλοιὸς αὐξοῦσι ταυτοχρόνως καὶ ἰσομοίρως καὶ ἂν τύχῃ τὸ ἕτερον νὰ ἐμποδισθῇ, παύει καὶ τὸ ἕτερον νὰ αὐξάνῃ· ὅπερ βλέπομεν εἰς ἄγρια τινα εἶδη ζῶων· εἰς ἕνα τούτων ὁ πυρῆν τῶν θηλέων μένει ἐλάχιστος· ἐπίσης ἐλάχιστος μένει καὶ ὁ φλοιὸς· εἰς ἕνα δὲ πάλιν καὶ πυρῆν καὶ φλοιὸς συνεξημβλίσκονται ὁμοῦ· αἱ δὲ ἐξημβλώσεις αὗται ἢ εἶναι φυσικαὶ εἰς τὰ ζῶα, ἢ προέρχονται ἐκ τῆς τιθατσεύσεως καὶ συναθροπεύσεως αὐτῶν. Λόγου χάριν εἰς τὰ ἄγρια τῶν προβάτων, τὰ θήλεα φέρουσι μικρὰ κέρατα, εἰς πάντα δὲ τὰ συνανθρωπευμένα εἶδει τὰ θήλεα τῶν προβάτων στεροῦνται ὁλοτελῶς κέρατος.

Ἄλλ' ἂν καὶ εἴπομεν ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πυρῆνος καὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν κεράτων χωρεῖ συνάμα, ἀναφέρονται ὅμως καὶ ἐξαίρεσεις τοῦ κανόνος τούτου. Ἐκ τοῦ Αἰλιανοῦ μανθάνομεν ὅτι εἰς τοὺς κατ' αὐτὸν χρόνους ὑπῆρχον εἰς τινα παράλια τῆς ἐρυθρᾶς θάλασσης βόες ἔχοντες τὰ κέρατα εὐκίνητα ὡς τὰ ὦτα αὐτῶν. Βέβαια εἰς τὰ ζῶα ἐκεῖνα τὰ κέρατα ἦσαν προσκολλημένα ὄχι εἰς τὸ ὅστον ἀλλ' εἰς τὸ δερμα, διότι ἐξημβλωθέντος καὶ μὴ ὑπάρχοντος ὀστείου πυρῆνος, ὁ φλοιὸς ὅμως ἐξηκολούθησε νὰ βλαστάνῃ καὶ ἐσχημάτισε τὰ κινητὰ κέρατα.

I. K.

Περὶ τῆς ὕλης ἐφ' ἧς ἔγραφον τὸ πάλαι.

Πρὶν ἐφεύρωσιν οἱ ἄνθρωποι τὴν τέχνην τοῦ νὰ διαιωνίζωσι διὰ τῆς γραφῆς τὰ διάφορα ἀξιωμακόμενα συμβεβηκότα, ἐφύτευον εἰς ἀνάμνησιν αὐτῶν δένδρα, ἡγερον ἀκατέργαστα θυσιαστήρια ἢ σωροὺς πετρῶν· καὶ αὐταὶ αἱ περιώνυμοι στήλαι τοῦ Ἡρακλέους, ἐνεκα τούτου ἔλαβον πιθανὸν τὴν ὀνομασίαν ταύτην. Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους αἰῶνας ἔγραφον ἐπὶ πλίνθων, κεράμων καὶ ὀστράκων, καὶ ἐπὶ ἐπὶ λιθίνων πλακῶν, ἔπειτα δὲ ἐπὶ πλακῶν μεταλλίνων, ἐλεφαντίνων φλοιῶν δένδρων καὶ φύλλων. Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον εὐρίσκονται πολλὰ λείψανα ἐγγράφων τοιούτων ὁ ἀρ. 3478, ἐν τῇ Σλοανία βιβλιοθήκῃ εἶναι ἐπιστολὴ τοῦ Ναβὸθ ἐπὶ φλοιῷ ἐξ περίπου πῶδων μήκους καὶ κεκοσμημένου πλουσίως με χρυσόν·